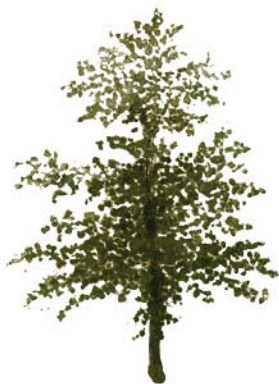

Pasqual Mas

Geòrgiques

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

la realitat és a la vora
i tu ets al centre
les penes fugen com una dansa de gaseles
presagi del cosmos que ens habita

bromera poesia

arbratge

Há mentiras que têm raízes mais fundas que a verdade.

Raúl BRANDÃO

hi ha arbres que usen l'hàbit de creure en déu
i ens miren des de la llunyania d'un verd perenne
i ens veuen com paràsits
als quals ens han de retre l'homenatge dels fruits i de l'ombra
tot creixent orgullosos per abraçar força nius
com neurones capil·lars que s'estiren cel enllà
però ens menteixen
no hi ha déu que ens empare
i som fantasmes a la deriva en un món que es transforma i
[ens vol fer fora
potser merescudament
som esclaus de la clepsidra que degolla
l'embranchida cega del progrés
i no veiem el jou que ens sotmet a arrossegar
un reguitzell de cadàvers d'allò que en diuen història

hi ha arbres que ens retenen arran de terra
que saben que el pitjor es passa en silenci

i ens tenen llàstima

en guàrdia

Com si tota la natura es despertés, es preparés
per a una festa, per a un sacrifici mil·lenari i propiciatori,
per a la immolació d'animals, homes i màquines coronats de fullatges,
a una divinitat impertorbable i voraç.

Claude SIMON

als seixanta plorava com un salze de títols deflectides
havia acumulat malalties que li anunciaven allaus i terratrèmols
en trencar el cantó
almenys esllavissades
natura en guàrdia
els rierols li bombejaven saba de gom a gom i sense esma
el cos se li enllepolia com un prat de ruscos
cagava bé
dormia prou bé
cardava a cor què vols
pagava impostos per demostrar civisme com un arbre de jardí
als rastres dominicals d'atifells i de records abandonats
escodrinyava ferramentes per somniar nous projectes
i es fixava en dalles sense esmolar

que li recordaven com d'arrelat estava a terra
vivia en guàrdia

no volia perdre ni un instant dels que tenia reservats
per ser viscut al costat de la seua dona

fred al brancal

*Mi voz es combustión
de púas envenenadas.*

José DANIEL GARCÍA

l'anestèsia de la felicitat sura sobre les fulles
suïcides

de novembre
mentre un pardalet de nom desconegut
insisteix a piulejar un ritme antinatural
com de xiquet que juga amb un martell de fira
tot organitzant el caos del seu univers
irisat i segur
de juguines i pares a l'aguait

remunta el dia
el sol travessa el fullam caduc
i plou una llum d'oli daurat
que pinta el terra de tardor

de sobte
els núvols dicten una prosa borruda i densa

que llepa de tinta fosca els misteris del jardí
i anuncien dies grisos amb espessa pluja en cursiva

així aprenem a morir
vindrà el fred i ens enxamparà amb la porta oberta

morera

É um erro supor que o homem ocupa um espaço limitado no universo: cada homem vai até ao interior da terra e até ao âmago do céu.

Raúl BRANDÃO

la morera del jardí es despulla a la tardor i rau amb les vares nues
com un canyar de crits previs a l'amputació
tanmateix atresora la seguretat del rebrot en primavera
i anhela l'alè rizomàtic de l'esperança
sap que la vida val més pel que somniem que per la realitat
i que la mentida ens fa suportable el dia a dia

no fa gaire
els diàlegs verds del fullam de la morera fregien paraules
a hores d'ara
quan el lluent de la tisora l'amença
sap que escapar de la mort i de déu la manté en forma
ens manté desperts
alerta
a l'aguait
i llavors ens preguntem

si fora dels que ens coneixen no existim
per què ens preocupa el futur?
si sabem que els dies i les nits límpides i brillants no existeixen
per què lluitem contra la fosca que ens envolta?

és en les paraules
en les mentides cosides a mida on ens refugiem
després de tot
a trenc d'alba es dissoldran els fantasmes
i llavors sabrem que hem nascut